

ВЕРЕС Василь Федорович (1930–1989)

Генеральний директор об'єднання
«Прикарпатліс» (1975–1989).

Кандидат економічних наук.

Герой Праці

Випускник лісоінженерного
факультету (1953)

Народився 15 січня 1930 р. у с. Туради Жидачівського району на Львівщині. Закінчив лісоінженерний факультет Львівського лісотехнічного інституту. Працював інженером, начальником виробничо-технічного відділу, головним інженером Вигодського лісокомбінату. В 1964 р. очолив Коломийський, а через рік — Болехівський лісокомбінат. Із кінця 60-х рр. працював у об'єднанні «Прикарпатліс»: спершу головним інженером, а з 1975 р. — генеральним директором.

Завдяки невтомній та кропіткій праці Василя Федорівича Вереса як керівника галузі й талановитого менеджера виробництва, якому вдалося об'єднати та зацікавити в кінцевому результаті роботи лісівників, заготівельників та переробників, у «Прикарпатлісі» була запроваджена нова модель господарювання, коли лісокомбінат береться й за вирощування лісів, і за заготівлю деревини, й за випуск меблів. Лісова справа була переведена на наукову основу шляхом створення мережі розсадників, насінницьких плантацій, виділення генетичних резерватів, будівництва цехів, заводів із переробки деревини. Була налагоджена промислова переробка грибів, ягід і фруктів. Завдяки цьому надходження коштів до підприємств галузі збільшилося втричі.

Окрім звичних пиломатеріалів, меблевих заготовок, у «Прикарпатлісі» випускали набори меблів, вікна та двері, будівельні конструкції, тенісні ракетки, шахівниці, навіть невеличкі дерев'яні гудзики. А обрізки у Вигодському лісокомбінаті «перемелювали» на деревне борошно — незамінний компонент при виготовленні пластмаси. За часів Василя Вереса кількість видів продукції, яку випускали лісокомбінати, збільшилася із десяти до майже 300 видів. Рівень переробки деревини був доведений до 93%, а собівартість продукції знижена в кілька разів. Це було справжнім економічним дивом.

Василь Федорович умів підібрати фахівців — людей, які вболівали за справу душею, а особливої уваги надавав зростанню та становленню молоді. Завдяки спільній невтомній, дбайливій та натхненній праці прикарпатських лісівників були створені унікальні насінницькі плантації та генетичні резервати, обладнані шишко- та грибусушарки, сконструйований «комбайн», що подрібнював

лісорубні рештки для виготовлення меблевих плит, у горах прокладені дивовижної краси мости та «серпантинні дороги».

За роки, упродовж яких Василь Федорович очолював «Прикарпатліс», «обличчя» гірських сіл, селищ та містечок змінилося до невпізнання. Було зведено близько 170 тис. м² житла, більше десятка дитячих садків, шкіл, баз відпочинку, будинків культури, кілька лікарень та профілакторіїв.

Ініціативу Василя Федорівича працювати ощадливо, берегти грошові та сировинні ресурси, збільшити до максимуму віддачу кожного гектару «зеленого лану», до 2000 р. забезпечити усіх працівників квартирою чи окремим будинком, а також досвід безвідходного виробництва свого часу схвалили ЦК КПРС та Рада Міністрів. У прийнятій цими органами постанові було відзначено, що господарювання в лісах Прикарпаття є найефективнішим; досвід об'єднання «Прикарпатліс» був рекомендований для розповсюдження на теренах усього Союзу. А Рада Економічної Взаємодопомоги та світовий Лісовий конгрес визнали, що лісове господарство Прикарпаття, хоч і перебуває в одній структурі управління з іншими підгалуззями, ведеться на найвищому рівні. На базі «Прикарпатлісу» проводилися наради українського, всесоюзного й міжнародного рівнів. А спосіб господарювання, запроваджений Василем Вересом, став взірцем не тільки в Україні, колишньому Союзі, а й у багатьох країнах Європи.

Самовіддана праця Василя Федорівича Вереса, спрямована на розбудову українського лісопромислового комплексу, була відзначена золотою зіркою Героя Соціалістичної Праці та чотирма орденами й медалями. Він був депутатом Верховної Ради УРСР кількох скликань.

Кандидат наук. Є автором більше 100 наукових статей, кількох монографій і чотирьох книг. «Його життя — як комета, що пролетіла над Івано-Франківщиною, а свій спалах залишила в людях», — зазначав, згадуючи про В. Ф. Вереса, професор Національного лісотехнічного університету України Т. М. Шкіря. А ректор університету академік Ю. Ю. Туниця в книзі «Зелені собори Василя Вереса» писав: «Це був дисертант, у якого вчилися професори...».

Помер Василь Федорович Верес у червні 1989 р. Похований у м. Івано-Франківську.